

ÀLEX ROVIRA I FRANCESC MIRALLES

La llum d'Alexandria

Edicions 62

Barcelona

© Àlex Rovira i Francesc Miralles, 2012

*Queda rigorosament prohibida sense autorització
escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).*
Tots els drets reservats.

Primera edició: octubre del 2012

© de la traducció: Tina Vallès, 2012

© d'aquesta edició: Edicions 62, SA
Peu de la Creu, 4. 08001 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, SL
Aragó, 390. 08013 Barcelona
Imprès a Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 26.543-2012

ISBN: 978-84-297-6973-9

Uns deixebles buscaven la il·luminació,
però no sabien ni en què consistia ni com arribar-hi.

El mestre els va dir:

—No pot ser conquerida. No podeu posseir-la.

Però en veure el desànim dels deixebles, va afegir:

—No us afligiu: tampoc no la podeu perdre.

I avui els deixebles encara busquen el que no pot perdre's
ni conquerir.

TRADICIONAL ZEN

PRIMERA PART

HERMÈTICS

CAIGUDA LLIURE

Un cel estranyament plomís em deia que el primer dia d'estiu no em portaria res de bo. Mentre accelerava amb la meva vespa, em vaig adonar que Barcelona estava gairebé deserta aquell matí de dilluns. Allò em va permetre trigar deu minuts menys a arribar als estudis de la ràdio.

Després d'una recerca accidentada sobre una fórmula secreta d'Einstein,¹ havia recuperat la meva feina de guionista freelance en un dels programes amb menys audiència de les ones. *La Xarxa* no aconseguia atrapar més de 35.000 fidels en tot el país, tot i que s'emetia en una hora immillorable de la nit: just abans del magazín de futbol.

El mòbil va vibrar a la butxaca, però la reunió em tenia tan capficat que no vaig voler ni aturar-me per

1. Vegeu ÀLEX ROVIRA I FRANCESC MIRALLES. *L'última resposta*. Barcelona: Edicions 62, 2009.

respondre. En comptes d'això, vaig seguir accelerant per arribar a un lloc on sabia que m'esperaven males notícies. Mai m'havien convocat un dilluns, i l'anunci de la presència del gerent només podia voler dir dues coses: o em fixaven en plantilla —cosa insòlita en temps de retallades— o estava a punt de perdre la feina.

A tres quarts de deu vaig arribar a la ràdio. L'Hernán, el conductor del programa, sostenia una cigarreta amb posat amargat.

—No sabia que tornaves a fumar.

—Doncs, mira, ja ho veus. Fumar és el mínim que pots fer quan al teu voltant tot s'enfonsa. Hi deu haver un bon forat a la xarxa, perquè estem en caiguda lliure. La direcció diu que la ciència divulgativa ha deixat d'interessar. Si més no com a programa diari.

La Yvette, la productora del programa, va sortir al carrer i em va desafiar amb la seva mirada penetrant.

—Fas ulls de mussol. Per què no et bases en el pensament positiu? —va dir burlant-se—. Si entres a la reunió amb aquesta cara convenceràs el gran cap perquè ens acabi de fulminar, tot i que tinc bones notícies...

—De debò? —va dir l'Hernán apagant la burilla contra la paret—. Què has sentit?

—No es carregaran el programa. Encara no.

Mentre jo respirava alleujat, per la porta de vidre va fer acte de presència un barbut amb aspecte d'hipertens.

—Només tinc cinc minuts —va dir el gerent—. Entreu ja i enllestim-ho.

L'Hernán el va seguir amb expressió submisa, mentre que la cap de producció semblava que es divertís amb aquella situació, com si tant li fos que la fessin fora.

Tal com s'havia anunciat, la reunió es va acabar en un tres i no res. El programa es mantindria al setembre, sí, però de cinc dies a la setmana passaria a emetre's només els dissabtes i a una hora intempestiva: les dues de la matinada.

L'Hernán i la Yvette, que tenien contracte indefinit a la casa, serien recol·locats als informatius la resta de dies.

I jo passaria de ser mileurista a cobrar dos-cents euros al mes. I aquell mes de juny no tenia més col·laboracions en perspectiva.

Vaig sortir del despatx tocat de mort. Vaig buscar a la pantalla del mòbil algun missatge esperançador que em compensés d'aquella hecatombe, però només hi vaig trobar la trucada que m'havien fet mentre rebia sentència.

Es tractava d'un número desconegut i com no m'havien deixat cap missatge a la bústia, no li vaig donar més importància.

Vaig engegar la moto disposat a arrossegar la meva ànima per l'asfalt, camí de casa.

Als quaranta-dos anys, havia viscut prou per saber que els dies que comencen malament no hi ha qui els millo-

ri. Se'ls ha de deixar morir i esperar que l'endemà tingui un aire més benigne.

Mentre posava una càpsula de Vivalto a la Nespresso, em vaig ensumar que encara no havia arribat el pitjor. Desconfiat, vaig mirar el portàtil de damunt la taula. Després de la garrotada que acabava de rebre, no em veia amb cor d'enfrontar-me a cap altra mala notícia, així doncs, vaig decidir ignorar el correu electrònic durant una estona.

Amb el cafè a la mà, em vaig deixar caure al sofà i vaig encendre la tele per evadir-me d'aquell menjador de mida lilliputenca. Encara tenia posada al DVD *Vivir rodando*, aquella pel·lícula de Tom DiCillo² que mostra la filmació impossible d'una escena: a cada nou intent passa alguna cosa al plató que impedeix que es pugui dur a terme.

Més o menys, aquella també era la meva història. Després de vint anys fent guions per a tothom —ara ja per a gairebé ningú—, no tenia un guió per a la meva pròpia vida.

El telèfon em va vibrar a la butxaca. M'havia arribat un missatge. Vaig comprovar a desgrat que era el número desconegut d'aquell matí. M'havia enviat un SMS que em va deixar perplex.

2. Tom DiCillo també és conegut per haver treballat com a director de fotografia del famós Jim Jarmusch.

Sisplau.

Res més.

Era com si la persona que havia escrit el missatge l'hagués hagut d'interrompre per algun motiu mentre el teclejava.

Vaig tornar a la pel·lícula provant de recuperar la concentració, encara que es podria dir que *Vivir rodando* no té un argument difícil de seguir.

El telèfon va tornar a vibrar. Vaig mirar la pantalla i vaig trobar-hi un altre missatge del mateix remitent.

Vostè no sap qui sóc, però necessito que parlem.

Ha vist el meu correu?

«Malament rai», em vaig dir mentre apagava el televisor.

Vaig engegar el portàtil esperant veure-hi l'avís d'un deute antic o alguna altra amenaça que acabaria de destrossar-me el dilluns.

El correu, que tenia com a remitent una combinació de noms i números, només contenia l'enllaç a una notícia. En clicar-hi, se'm va eriçar la pell del clatell i vaig saber que aquella breu nota de premsa tindria conseqüències.

LA NOTÍCIA

TROBEN UN HOME MORT SOTA EL FAR DE FINISTERRE

Dilluns 21 de juny. Agències.

D'acord amb un comunicat de la policia autonòmica gallega, el cos descobert ahir diumenge sota el far de Finisterre, a la Costa da Morte, correspon a l'historiador i arabista Marcel Bellaiche, de 41 anys, natural de Barcelona.

L'interfecte feia tres dies que s'allotjava en un hotel de prop del far, O Semáforo, el personal del qual l'ha descrit com un home taciturn però de tracte exquisit. Segons el gerent de l'establiment, el difunt va afirmar que estava fent un estudi sobre fars emblemàtics.

Per corroborar aquest fet, dos testimonis asseguruen que el van veure a la Torre d'Hèrcules, un far del segle 1 proper a la Corunya.

Tot i que la causa exacta de la mort encara no està clara, fonts no oficials asseguruen que no es tracta d'un suïcidi, com es va pensar en un principi, ja que s'ha trobat el rastre d'un altre home al mateix lloc on es va descobrir el cos.

Abduït per la notícia, vaig haver de fer un esforç per recordar qui era en Marcel Bellaiche.

Quan era estudiant i el món semblava un lloc menys hostil, havia conegut algú amb aquell nom. Va ser durant les pràctiques de periodisme. Jo havia obtingut una plaça a la revista d'un centre d'estudis interculturals, el CIDOB. La institució estava en una antiga escola dels agustins, a la Casa de la Misericòrdia, al cor del Raval barceloní.

Era divertit perdre-hi els matins, amb les pauses estipulades per fer el cafè en bars freqüentats per prostitutes. Podia dedicar tota una setmana a redactar un article d'una pàgina que ara escriuria en tres hores.

«Marcel Bellaiche...», em vaig repetir.

Un cop situat en aquella època idíl·lica, vaig identificar amb aquell nom un noi amb ulleres de muntura daurada que portava l'agenda de la revista. No era un futur periodista, sinó un estudiant d'història que semblava prematurament envellit.

Vaig evocar la seva expressió concentrada davant la pantalla de l'ordinador mentre fumava un tabac negre horrible. L'editor de la revista, un bonàs que ens concedia tot el que li demanàvem, m'havia dit que en Marcel feia pràctiques allà gràcies a un mecenes del centre. Pel que es veia, era fill d'una molt bona família, però no tenia cap intenció de dedicar-se a res productiu.

El seu final estrany al far no feia més que corroborar que havia complert amb els seus plans.

Abstret en el meu exercici d'arqueologia de la memòria, vaig recordar que un dia li vaig parlar d'unes noies que venien sovint a la biblioteca del CIDOB i que ell em va mirar espantat, com si acabés de convocar el mateix diable. Just després, em va parlar d'uns viatges remots que tenia planejats, com també dels seus estudis d'àrab a l'Escola Oficial d'Idiomes.

El fascinava que la llengua de l'Alcorà tingués singular, dual i plural. Segons ell, això revelava la importància que tenia l'amistat per als àrabs.

Curiosament, aquesta va ser la primera i l'última vegada que vam intercanviar més d'una frase.

Aquella notícia insòlita i el flashback a l'època del CIDOB m'havien fet perdre de vista el més urgent: l'SMS del desconegut que necessitava parlar amb mi.

Com si estigués enmig d'un somni, vaig marcar aquell número de mòbil i vaig esperar. Pocs segons després, una greu veu masculina va respondre amb un breu «Sí?».

—Amb qui parlo? —vaig demanar.

—Això ho hauria de preguntar jo, no troba? Qui és vostè?

—Doncs miri, sóc la persona a qui vostè ha telefonat des d'aquest número de bon matí i que després ha rebut dos SMS i un correu amb una notícia de premsa. Es pot saber què vol?

—Perdoni, senyor Costa. —El seu to de veu va passar de la sequedat a la cortesia postissa.— No sé per què, però el seu número no apareix identificat a la pan-

talla. És cert, tot el matí que el busco. Ara ja sap la notícia.

—L'acabo de llegir, però no entenc què hi tinc a veure, jo. Vull dir... Vaig conèixer en Marcel superficialment. I ja fa molt de temps d'això. Per cert, no m'ha dit qui és, vostè. Que potser parlo amb la policia?

—Pot estar tranquil, la policia ja treballa en el cas i no esperem grans resultats. Sóc advocat i tothom em diu Simón. Represento els interessos de la família Bellaiche.

—Encantat —vaig dir sobtadament esgotat—. Doni el condol a la família de part meva, sisplau. Però ja li he dit que vaig coincidir amb el difunt fa més de dues dècades, i de forma accidental. De fet, m'agradaria saber qui li ha donat el meu número.

El tal Simón va respirar calmadament. Tot i ser una conversa telefònica, gairebé vaig poder veure com somreia en dir-me:

—Me l'han donat a la ràdio. En Marcel era un gran seguidor del seu programa, sap? L'admirava profundament i, de fet, volia posar-se en contacte amb vostè abans de... Bé, ja ha llegit la notícia —va insistir.

—Sí, l'he llegida —vaig repetir atordit—. En fi, em sembla molt bé que en Marcel volgués reprendre el contacte amb mi, si li agradava tant el programa. Però no practico l'espiritisme, així que no crec que hi hagi manera de comunicar-m'hi. Potser en una altra vida. Ara l'he de deixar.

—Esperi, no pengi, sisplau.

Aquell sobtat to de súplica em va sorprendre. Vaig mirar el rellotge. Faltaven dos minuts per a les dues del migdia. Vaig decidir donar-li aquell temps per penjar.

—La família m'ha encarregat que em reuneixi amb vostè. El difunt va deixar un paquet al seu nom i la meva obligació és lliurar-l'hi, a més d'oferir-li tot el suport que li calgui en aquest assumpte. Sisplau, necessito que m'escolti.

—Ja fa estona que l'escolto —vaig dir baixant la guàrdia—. A banda d'aquest paquet..., de quin assumpte es tracta?

—M'agradaria parlar-ne personalment. Ja sap què passa amb els telèfons: no se sap mai qui pot estar escoltant.

—Un moment que agafo l'agenda, doncs —vaig dir sense dissimular el meu enuig—. Ara vinc.

—Potser no li caldrà l'agenda —em va aturar—. No podríem parlar ara mateix? Estic molt a prop.

Aquestes últimes paraules em van inquietar. Demostren que el meu interlocutor també havia esbrinat on vivia. Tot i això, vaig fer un últim esforç per ser educat.

—Molt a prop?

—Sí, davant del portal de casa seva. Em pot obrir?